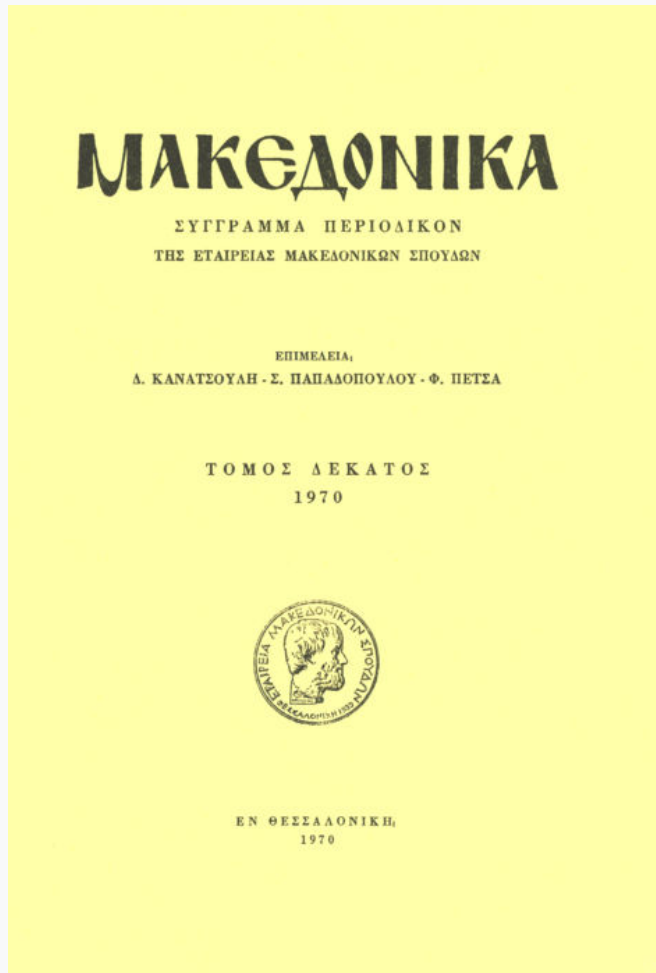

Μακεδονικά

Τόμ. 10, Αρ. 1 (1970)

Jean Charbonneaux-Roland Martin-François Villard, Grèce Hellénistique (330-50 avant J. C.), L'univers des formes

Φώτιος Μ. Πέτσας

doi: [10.12681/makedonika.816](https://doi.org/10.12681/makedonika.816)

Copyright © 2015, Φώτιος Μ. Πέτσας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Πέτσας Φ. Μ. (2015). Jean Charbonneaux-Roland Martin-François Villard, Grèce Hellénistique (330-50 avant J. C.), L'univers des formes. *Μακεδονικά*, 10(1), 329–332. <https://doi.org/10.12681/makedonika.816>

λευταία ενότητα του κεφαλαίου — θα ενδιέφερε τόν κάθε παιδαγωγό. Μέσα σέ δεκαεπτά σελίδες (σ. 76-92) βρίσκει κανείς, με κάθε λεπτομέρεια, όλους τούς κανονισμούς, πού διέπουν τὸ ὁμαδικὸ παιδικὸ παιχνίδι. Στὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ τὴν Κοινωνικὴ ὀργάνωση καὶ τὸ Λαϊκὸ δίκαιο (σ. 92-101).

Τὸ τρίτο κεφάλαιο τοῦ δευτέρου μέρους (σ. 102-195) περιλαμβάνει τὴν «Πνευματικὴ ζωὴ». Ἀρχίζει μὲ τὴ «Λαϊκὴ λατρεία»: ἀναφέρονται οἱ γιορτῆς καὶ οἱ Ἅγιοι μὲ τὴ σειρά τοῦ Ἑορτολογίου, μὲ ἕνα πλῆθος λαϊκῶν ἠθίμων, συνηθειῶν, σχετικῶν τραγουδιῶν, εὐχῶν κ.λ. Τὸ θέμα τῆς Λαϊκῆς λατρείας τελειώνει μὲ τὰ «Ἀγροτικὰ ἔθιμα». Ἀκολουθοῦν 93 δημοτικὰ τραγοῦδια καταγραμμένα σύμφωνα μὲ τὸν καθιερωμένο τρόπο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἀναφέρονται ἔπειτα τὰ μουσικὰ λαϊκὰ ὄργανα τῆς Ἐπανομῆς, οἱ παροιμίες, τὰ τοπωνύμια καὶ τὸ γλωσσάρι.

Ὁ τόμος αὐτὸς τῶν «Χρονικῶν τῆς Χαλκιδικῆς» μὲ τὸ ἀξιόλογο περιεχόμενον τοῦ καὶ τὴν ἄρτια ἐκτόπωση τοῦ εἶναι μιὰ θετικὴ προσφορά τοῦ συγγρ. πρὸς τὴ γενέτειρα Ἐπανομὴ καὶ γενικότερα πρὸς τὴ λαογραφία τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τῆς Μακεδονίας. Τιμὰ καὶ τὸν ἴδιο, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἱστορικὴ καὶ Λαογραφικὴ Ἐταιρεία τῆς Χαλκιδικῆς, ἡ ὁποία μὲ τὰ γλίσχρα οικονομικὰ τῆς ἀνέλαβε νὰ τυπώσῃ τὸ ἔργο. Ἄν κανεὶς ἀναλογισθῆ τὴν παντελεῖ ἔλλειψη οἰκονομικῶν πόρων τῆς Ἐταιρείας, τότε θὰ ἀντιληφθῆ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας τῶν μελῶν πού ἀπαρτίζουν τὸ συμβούλιό της καὶ τὸν ἀγῶνα τοὺς νὰ κρατήσουν στὴ ζωὴ τὸ πολῦτιμο περιοδικό, πού καὶ στὴν ἐπιστῆμην καὶ στὸ Ἔθνος προσφέρει. Ἀξίζει κάθε ἔπαινος στὰ μέλη ἐκεῖνα τῆς Ἐταιρείας, πού καταβάλλουν κάθε προσπάθεια, ὥστε νὰ συνεχισθῆ τὸ κοινωνικό, ἐπιστημονικό καὶ ἔθνικό ἔργο της.

N. A. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Jean Charbonneau-Roland Martin-François Villard, Grèce Hellénistique (330-50 avant J. C.), L'Univers des Formes, ἐκδ. Gallimard, Paris 1970, σελ. X+432.

Ἡ ἀρίθμηση τῶν σελίδων περιλαμβάνει ὄλα: frontispiece καὶ 421 εἰκόνες, ἡ ἐντὸς κειμένου ἀσπρόμαυρες καὶ ἐγχρωμες, μερικὲς ἀναδιπλούμενες, ἡ ἐκτὸς κειμένου συμπληρωματικὸς πίνακες μὲ εἰκόνες (σ. 343-348), μὲ σχέδια κατοψῶν, τομῶν καὶ ἀναπαραστάσεων, χάρτες κ.λ. (σ. 349-362), ὄλα μὲ συνεχεῖ ἀρίθμηση εἰκόνων ἀπὸ 1-421. Περιλαμβάνει ἐπίσης χρονολογικὸ πίνακα (σ. 363-368), βιβλιογραφία (σ. 369-382), κατάλογο εἰκόνων μὲ σχετικὲς πληροφορίες (σ. 383-400), λεξιλόγιο ἐρμηνευτικὸ (σ. 401-422) κ.λ.

Τὸ ὠραιότατο βιβλίον εἶναι ὁ 18ος τόμος στὴ σειρά «L'Univers des Formes», πού διευθύνουν ὁ André Malraux καὶ ὁ André Parrot, ὁ ὁποῖος ἀπευθύνει πρῶτοσέλιδο χαιρετισμὸ (σ. VII) στὸν πρῶτον ἀπὸ τοὺς τρεῖς συγγραφεῖς, τὸν Jean Charbonneau, πού πῆθανε τὸ 1969. Ἐξηγεῖ ὅτι ἀπὸ τίς σημειώσεις τοῦ Charbonneau καὶ μὲ τίς εἰκόνες, πού εἶχε διαλέξει ὁ ἴδιος, συγκρότησε τὸ κείμενον τοῦ μέρους τοῦ ὁ Jean Mercadé. Τὸ ὄνομα τοῦ Charbonneau ὡστόσο μπαίνει πρῶτον στὸν τίτλον τοῦ βιβλίου «comme un dernier et solennel adieu», «σάν τελευταῖος, ἐπίσημος ἀποχαιρετισμός». Ὁ Charbonneau δὲν εἶχε μόνον τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀνεξάντλητη γνῶσιν τῶν προβλημάτων, ἀλλ' εἶχε ἀκόμα «αἰσθαντικότητα, πού τοῦ ἐπέτρεπε νὰ φθάνη πάντοτε στὸ βάθος τῶν πραγμάτων, ὡς τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ἦταν μέτοχος», «jusqu'à l'âme de l'Hellade dont il était participant».

Ἀκολουθεῖ δύο σελίδων πρόλογος τοῦ Roland Martin (σ. IX-X). Ὁ ἴδιος γράφει καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ τρία κύρια μέρη τοῦ βιβλίου, γιὰ τὴν Ἀρχιτεκτονικὴ (σ. 3-94). Τὸ δεῦ-

τερο μέρος, για τη Ζωγραφική, γράφει ο François Villard (σ. 95-198), ενώ το τρίτο, για τη Γλυπτική (σ. 199-336), φέρει, όπως είπαμε, την υπογραφή του Jean Charbonneau, με την προσθήκη: «texte établi et adapté par Jean Marcadé».

‘Ακολουθεί τρισέλιδος επίλογος του Roland Martin (σ. 337-339). Σ’ ένα τέταρτο μέρος μεθοδικά, με το γενικό τίτλο Documentation Générale, δίνονται: α) Τέσσερες ακόμη πίνακες με εικόνες εκτός κειμένου άσπρμαυρες (σ. 345-348), β) αρχιτεκτονικά σχέδια κατόψεων, τομών και αναπαραστάσεων (σ. 351-362), γ) ένας τετρασέλιδος πίνακας χρονολογικός («συγχρονιστικός») με έξι στήλες: το έτος, τα ιστορικά γεγονότα, τα σύγχρονα καλλιτεχνήματα στη στεριανή Έλλάδα με την Άθήνα (και τη Μακεδονία) μαζί, έπειτα στη «δυτική Έλλάδα» (Σικελία, Ίταλία κ.λ.) και τέλος στην Άφρική και την Άνατολή (σ. 364-367), δ) συντομωγραφίες και βιβλιογραφία κατά κεφάλαιο του βιβλίου και κατά τόπους (σ. 370-380) με πίνακα συγγραφέων (σ. 380-381), ε) κατάλογος εικόνων με τις σχετικές πληροφορίες (σ. 383-400), στ) πίνακας λεξιλογικός (σ. 403-422), και ζ) χάρτες, ένας του έλληνιστικού κόσμου άναδιπλούμενος και άλλος με λεπτομέρεια, μόνο την Έλλάδα και τη Μ. Άσία (σ. 424 κ.έ.).

Συνοπτικά, τα περιεχόμενα του βιβλίου είν’ αυτά.

Δέν θ’ άναφερθούμε στο σύνολο. Είναι ένα καλό βιβλίο, όπως όλα της σειράς. Κείμενο, εικονογράφηση και συμπληρώματα το κάμουν χρησιμώτατο.

Στά «Μακεδονικά» θά χαιρετίσουμε κυρίως το γεγονός ότι η μητρόπολις του Έλληνισμού, ή Μακεδονία, παίρνει επί τέλους σιγά-σιγά τη θέση, που της ταιριάζει στα συγγράμματα για την έλληνιστική τέχνη. Στο νέο βιβλίο δέν μνημονεύονται μόνον τα όνόματα των βασιλέων της Μακεδονίας, όπως συνέβαινε ως τώρα. Άντιπροσωπεύονται με πρώτης τάξεως έργα τέχνης ή Πέλλα κυρίως και ή Μιέζα (Λευκάδια), αλλά και ή Βέρροια, ενώ το άνάκτορο της Βεργίνας, ό κρατήρας από το Δερβένι, ό «τάφος του Λαγκαδά» και άλλα εύρήματα μακεδονικά δημιουργούν την έντύπωση ότι στους αρχαιολόγους όλου του κόσμου επί τέλους εδραιώνεται ή ιδέα ότι ή Μακεδονία άποτελεί σπουδαίο μέρος του συνόλου, που λέγεται Έλλάδα και Έλληνισμός.

‘Η Πέλλα πρώτα και ή Μακεδονία γενικά έρχονται στο νοϋ του R. Martin στην Είσαγωγή άκόμα του πρώτου μέρους, για την Άρχιτεκτονική, όπου (σ. 4) θέλει νά τονίση πώς οι νέες συνθήκες, «ή υπαρξη μιās αλλής και ή δημιουργία μιās τάξεως άνωτέρων αξιωματούχων» στη Μακεδονία και άλλου, προκάλεσαν την άνάπτυξη και την εξάπλωση άνακτορικής άρχιτεκτονικής και έφεραν «les riches demeures de Pella», «τις πλούσιες οίκιες της Πέλλας». Εικονίζονται θαυμάσια σέ όλοσέλιδες εικόνες (εικ. 58 και 59), όπου (σ. 62 και 64) διατυπώνονται αξιόλογες παρατηρήσεις: Οί πρόσφατες άνασκαφές της μακεδονικής πρωτεύουσας έπλουτίσαν, λέει, τίς γνώσεις μας για την άρχιτεκτονική της οίκιας. Στο γενικό πλάνο του σπιτιού το βάρος πέφτει άκόμα στην περίστυλη αλλη, αλλά παίρνουν μεγαλοπρέπεια οι έπίσημες αιθουσες και οι έσωτερικοί χώροι με τίς κιονοστοιχίες και τίς πεσοστοιχίες, με τα ώραία και ποικίλα ψηφιδωτά. Τα δάπεδα, τα στρωμένα με χαλίκια, άπλωμένα σάν τάπητες, σέ κανένα άλλο τόπο δέν είναι τόσο καλά προσαρμωμένα στο άρχιτεκτονικό τους περιβάλλον. Άπό τα άριστουργηματικά ψηφιδωτά με παραστάσεις οι σκηνές του κυνηγιού είναι, λέει, έμπνευσμένες από την καθημερινή ζωή των άρχόντων. Και τονίζεται ή σημασία του κονιάματος: ή Μακεδονία πρέπει νά ήταν ένα άπο τα σπουδαιότερα κέντρα, άπ’ όπου άπλώθηκε το ζωγραφιστό κονίαμα της έλληνιστικής άρχιτεκτονικής. Έτσι, ή Μακεδονία έδωσε τεχνίτες, υλικά, ιδέες με διαφόρους τρόπους, όπως π.χ. με τη στοά του Άντιγόνου και τη στοά του Φιλίππου στη Δήλο, που, με την ευνοια των Μακεδόνων, έγινε κέντρο παγκόσμιας άκτινοβολίας.

Λοιπόν, άνακαλύπτουμε για πρώτη φορά, μετά το 1957, πώς ή Μακεδονία δέν πήρε μονάχα, αλλά και έδωσε.

Οι ψηφιδωτές παραστάσεις της Πέλλας παίρνουν τη θέση τους στο δεύτερο μέρος, για τη Ζωγραφική. Οί σελίδες οί αφιερωμένες στά λίγα πρωτότυπα έργα ζωγραφικής και στά ψηφιδωτά, πού μέν σώθηκαν από τήν αρχαιότητα, αρχίζου μέ τά ψηφιδωτά τής Πέλλας (σ. 103 κ.έ.). Εικονίζονται σέ ώραιότερες, άλλ' όχι έγχρωμες εικόνες μέ πλάτος σελίδος ή όλοσελίδες: ή άρπαγή τής 'Ελένης (εικ. 95), ό Διόνυσος μέ τόν πάνθηρα (εικ. 97), ό 'Αλέξανδρος και ό Κράτερος από τό κυνήγι τοῦ λιονταριου (εικ. 105-106), λεπτομέρεια από τό ψηφιδωτό τοῦ Γνώσης και τό σύνολο (εικ. 107-108). 'Ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις γίνονται από τόν François Villard:

Στό ψηφιδωτό τής άρπαγής τής 'Ελένης παραδοσιακά στοιχεία είναι ή άνάπτυξη τής συνθέσεως σέ μιá ζώνη, οί μορφές σέ τρία τέταρτα, άλλα όλες στό ίδιο πλάνο, πού παριστάνεται μέ τό βραχώδες έδαφος. Τά άνοιχτά χρώματα τών μορφών στό σκοπό βάθος θυμίζου τή μονοχρωμία τοῦ έρυθρόμορφου ρυθμοῦ. Και στό ψηφιδωτό τοῦ Διονύσου έχου μέ τά ίδια. Και μόνο τό μανιεριστικό θέμα του φέρνει στό νοῦ τήν έλληνιστική έποχή. Τά σκούρα περιγράμματα παραβάλλονται μέ όμοια, σέ ζωγραφιά από τάφο τής 'Αλεξάνδρειας, και μέ τίς βαθείες σκιές στις μετόπες τοῦ τάφου τών Λευκαδιών (και στις κρaboύρες τοῦ Andrea Mantegna) και φέρνουν στό νοῦ τοῦ F. Villard τεχνοτροπία τοῦ 'Απελλή.

'Αλλά παρουσιάζονται και νεωτερικά στοιχεία, χαρακτηριστικά τής εισόδου τής έλληνιστικής έποχης: τά άγωνιώδη πρόσωπα, τά σώματα μέ τούς τονισμένους μυς, ή κίνηση πού παρατηρείται άκόμα και στό κυνήγι τοῦ λιονταριου κ.λ. 'Ιδιαίτερα τονίζονται οί άρετές και τά νεωτερικά χαρακτηριστικά τοῦ ψηφιδωτοῦ τοῦ Γνώσης, πού «είναι χωρίς άμφιβολία μιá από τίς πιό άμυεσες άπηγήσεις τής μεγάλης έλληνικής ζωγραφικής τοῦ τέλους τοῦ 4ου αϊ. π.Χ.». 'Ο χώρος κατακτήθηκε από τίς μορφές, άλλα τό φυσικό περιβάλλον άκόμα δέν ύπάρχει.

Μετά τήν Πέλλα, ό Τάφος τών Λευκαδιών είναι ό σπουδαιότερος αντιπρόσωπος τής μακεδονικής άρχιτεκτονικής και ζωγραφικής στό νέο βιβλίο. 'Η πρόσοψη, παρμένη από τόν έγχρωμο πίνακα τής τελικής δημοσιεύσεως τοῦ τάφου¹, δίνεται σέ 8χι έγχρωμη, άλλα καθαρή εικόνα μέ πλάτος σελίδος (εικ. 53). 'Ο λόγος είναι για τή μνημειακή άρχιτεκτονική τών τάφων τής μεταβατικής περιόδου από τούς κλασσικούς στοῦς έλληνιστικούς χρόνους. «La façade de la tombe de Levcadia est des plus complètes et des mieux composées» (σ. 56). 'Εδῶ αναφέρονται και οί τάφοι «τοῦ Λαγκαδά» και «τής Παλατίτσας». Και παρατηρείται: 'Ετσι δόθηκε ή πρώτη ώθηση σέ μιá δημιουργία, πού θά μεταμορφώσει τίς άρχιτεκτονικές συνθέσεις τής έλληνιστικής έποχης: ή μνημειακή πρόσοψη και οί κολλητοί στον τοίχο ρυθμοί, πού διαρθρώνονται στό έξωτερικό ένός κτηρίου χωρίς όργανική σχέση μέ τήν κατασκευή και τό πλάνο τής². 'Από δῶ ξεκινου: πρόπλα, πύλες πόλεων, στρατιωτικά κτήρια, κατασκευές τοῦ θεάτρου, προσόνεις νυμφαίων κ.λ.

Στό δεύτερο μέρος, τής Ζωγραφικής, γίνεται άναφορά στις κενταυρομαχίες τών μετοπών τοῦ τάφου (σ. 105) και εικονίζεται άσπρόμαυρη ή από τ' άριστερά δεύτερη (εικ. 98), παρμένη από τόν έγχρωμο πίνακα τής δημοσιεύσεως τοῦ τάφου³. Στό τέταρτο μέρος τοῦ βιβλίου τέλος δίνονται τά σχέδια τής τομής κατά μήκος τών θαλάμων και τής κατώφσεως τοῦ διθαλάμου τάφου (εικ. 396-397)⁴.

'Εκτός από τής Πέλλας τά κτήρια και τά ψηφιδωτά, από τούς τάφους τών Λευκαδιών, τοῦ Λαγκαδά και τής Παλατίτσας και από τό άνάκτορο, πού περιγράφεται (σ. 92) και δίνε-

1. Φ. Μ. Πέ τ σ α ς, 'Ο Τάφος τών Λευκαδιών, 'Αθήναι 1966, πίν. Α'.

2. Πρβλ. Φ. Μ. Πέ τ σ α ν, έ.ά., σ. 94 κ.έ.

3. Φ. Μ. Πέ τ σ α ς, έ.ά., πίν. Δ'.

4. Φ. Μ. Πέ τ σ α ς, έ.ά., σ. 24, εικ. 1, και σ. 26, εικ. 3.

ται η κάτωψη του (εικ. 398), η Βέροια έχει ένα λόγο στο «Grèce Hellénistique» με τη λουόμενη κόρη της, την ταξιδεμένη στο Μόναχο (εικ. 252) και η Λητή (το Δερβένι) με τον κρατήρα, του οποίου δίνεται η εγχρωμη, ολοσέλιδη εικόνα, η ωραιότερη ίσως δημοσιευμένη εικόνα του κρατήρος (εικ. 236). Και η Θάσος βέβαια αναφέρεται (σ. 243, εικ. 262), αλλά φεύγουμε πιά από τη μητροπολιτική Μακεδονία.

Στη Βιβλιογραφία (σ. 371-380), ανάμεσα σε 388 βιβλία και μελέτες, στα όποια παραπέμπουν οι συγγραφείς δεν αναγνώστη, λίγα είναι τα ελληνικά δημοσιεύματα, μόνον 6-7, κι απ' αυτά τα πιά πολλά ξενόγλωσσα. Για τους μακεδονικούς τόπους γίνεται παραπομπή μόνον στη δημοσίευση του Τάφου των Λευκαδίων και για τα ψηφιδωτά της Πέλλας στην ανακοίνωσή μου στο Πρώτο Διεθνές Συμπόσιο Έλληνορωμαϊκού Ψηφιδωτού, το 1963, στο Παρίσι¹. Μπορούσε να είναι περισσότερα ονόματα και κείμενα ελληνικά. 'Αλλά: Graeca sunt, non leguntur.

Δεν έχει και λάθη το βιβλίο; Και βέβαια έχει. Ποιό βιβλίο δεν έχει λάθη! Να σημειώσω μερικά, ίσως χρησιμεύσει σε δεύτερη έκδοση ή μετάφραση του βιβλίου:

Ο κρατήρας από το Δερβένι δεν είναι «bronze d'oré» (σ. 393). Έδω δικαιολογείται το λάθος από τις πρώτες λανθασμένες ανακοινώσεις του εύρηματος². Ποιά δικαιολογία όμως υπάρχει για το λάθος στην περιγραφή της προσόψεως του τάφου των Λευκαδίων, όπου το άετωμα είναι «sans décor»; Μισό κεφάλαιο έχει γραφή, έστω δύο σελίδες, για το «γλυπτό διάκοσμο του άετώματος» με σχέδια κ.λ.³ Και τα περιγράμματα μορφών σε μερικά ψηφιδωτά της Πέλλας δεν είναι «de bronze» (σ. 109), είναι από μολύβι. Διορθώνοντας όμοιο λάθος του δ. C. M. Robertson παρατήρησε: «Since bronze would need to have been cast first in the required forms, its use for contours would imply a very precise cartoon to be rigidly followed by the floor-layer, while the malleable lead gives no such definite indication»⁴. Στο συγχρονιστικό πίνακα των χρονολογιών επίσης συγχέονται κάπως τα πράγματα από την προσπάθεια να μπουν σε καθωρισμένη χρονολογική σειρά τα μνημεία: περί το 305 π.Χ. το ψηφιδωτό του Γνώσης, αλλά περί το 285 τα «μεγάλα σπίτια της Πέλλας», περί το 280 το άνακτορο της Παλατίσας, περί το 275 οι μακεδονικοί τάφοι γενικώς και με τ' όνομά του ο Τάφος των Λευκαδίων. 'Αλλ' αυτά δεν συμφωνούν ούτε με το κείμενο. Και πώς είναι δυνατόν να έγινε το ψηφιδωτό (του Γνώσης) 20 χρόνια πριν από το σπίτι;

Και έξω από τη Μακεδονία θά σημειώσω μερικά λάθη:

Ο άραιόστυλος ναός γίνεται άερόστυλος aérostyle αντί aréostyle δυο φορές (σ. 34 και 403), η Έφυρα της Θεσπρωτίας γίνεται τόπος της Άκαρνανίας (σ. 409), η Δημητριάδα τοποθετείται στην ανατολική πλευρά του Παγασητικού κόλπου στους χάρτες (εικ. 420).

'Αλλ' αυτά είναι λεπτομέρειες. Έδω έχουμε ένα θαυμάσιο βιβλίο με καλογραμμένα κείμενα, με ωραιότατες εικόνες. Ένα βιβλίο επί τέλους για την Έλληνιστική Τέχνη, όπου κάπως πραγματώνεται για πρώτη φορά η γενικότερη από το 1957 και δόθε τάση, να πάρη τη θέση, που της ανήκει, η μακεδονική μητρόπολη στον έλληνοιστικό κόσμο, που δημιούργησε. Μακάρι να μεταφρασθῆ ελληνικά και να κυκλοφορήσει με την ίδια έκδοτική ληπρότητα σ' ελληνική έκδοση το βιβλίο.

'Αλλά τότε θά έλθουν στο φώς τα μακεδονικά άνάκτορα και οι άλλοι τυμβόχωστοι τάφοι; Και τότε θα δημοσιευθούν τ' άνεσκαμμένα; Είναι δική μας η εϋθύνη γι' αυτά.

Πάτραι 1970

ΦΩΤΙΟΣ Μ. ΠΙΕΤΣΑΣ

1. Mosaïque Gréco-romaine, Paris 1965, σ. 41-55.

2. 'Αλλά ιδε «Μακεδονικά», τ. 9 (1969), Χρονικά 'Αρχαιολογικά, σ. 136 κ.έ., άριθ. 37.

3. Φ. Μ. Πέτσας, έ.ά., σ. 170-171. Και ΠΑΕ 1954, σ. 184 κ.έ., και 1959, σ. 82 κ.έ. άριθ. 62, και εικ. 3, άριθ. 62, κ.ά.

4. C. M. Robertson, Greek Mosaics, JHS 85 (1965), σ. 75 κ.έ.